Bydgoszcz, dnia 8 stycznia 1948 r.

POMORSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 1

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY: strona

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

ROZPORZĄDZENIE
Wojewody Pomorskiego
z dnia 22 grudnia 1947 r.

w sprawie utworzenia okręgu ochronnego dla terenów porażonych rakiem ziemniaczanym.

L. Rol. Ek/3863/47

W związku z wykryciem ognisk raka ziemniaczanego w miejscowości Skępe i Huta, gminy Skępe w powiecie lipnowskim i na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. nr 67, poz. 622) i rozporządzenia Ministra Roln. i Ref. Roln. z dnia 10 maja 1939 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. nr 47, poz. 301) oraz na wniosek Stacji Ochrony Roślin zarządzam co następuje:

§ 1.

W celu zabezpieczenia rozprzestrzeniania się choroby raka ziemniaczanego (Synchytrium endobioticum) tworzy się okręg ochronny dokoła wykrytych ognisk raka ziemniaczanego. Granice tego okręgu są następujące:

a) **granica zachodnia:** biegnie od punktu stycznego granicy powiatu rypińskiego z zachodnią granicą gminy Kikoł (na półn.-wsch. od miejscowości Wymyślin) wzdłuż zachodniej granicy gminy Kikół, Jastrzębie, Kłokock i Zaduszniki aż do rzeki Wisły.

b) **granica południowa:** biegnie od punktu stycznego zachodniej granicy gminy Zaduszniki z Wisłą, wzdłuż tej rzeki, aż do punktu stycznego granic powiatów lipnowskiego i płockiego z rzeką Wisłą.

c) **granica wschodnia:** biegnie wzdłuż granicy powiatów: lipnowskiego i płockiego, — lipnowskiego i sierpeckiego, — aż do punktu stycznego granic powiatów: lipnowskiego, sierpeckiego i rypińskiego.

d) **granica północna:** biegnie wzdłuż granicy powiatów: lipnowskiego i rypińskiego aż do punktu stycznego z zachodnią granicą Kikół.

W obręb w. w. okręgu ochronnego wchodzą następujące gminy powiatu lipnowskiego wraz ze swoimi obszarami:

Gmina: Lipno, Skępe, Jastrzębie, Narutowo, Kikół, Kłokock, Zaduszniki, Dobrzyń n. W., Chalin, Czarne, Tłuchowo i Ligowo.

§ 2.

Z obszaru ochronnego określonego w § 1 nie wolno wynosić (wywozić) ziemniaków, wszelkich odpadków ziemniaków, a także chwastów, ziemi i nawozów naturalnych.

§ 3.

W przypadkach uzasadnionych szczególnymi względami gospodarczymi starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania stacji ochrony roślin zezwalać na wyniesienie (wywiezienie):

a) z gospodarstwa, w którym znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym — ziemniaków, roślin okopowych, cebulowych i innych roślin z korzeniami, pochodzących z gruntu niezarażonego,

b) z obszaru ochronnego (§ 1) — ziemniaków, pochodzących z gruntu niezarażonego — pod warunkiem dokonania tego z zastosowaniem się do wymagań określonych w zezwoleniu, a mających na celu uniknięcie rozszerzania się raka ziemniaczanego.

§ 4.

Nadzór nad wykonaniem powyższego rozporządzenia sprawuje Starosta Powiatowy.

§ 5.

Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani po myśli art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19. XI. 1927 r. o ile czyn nie stanowi przestępstwa, zagrożonego ciężką karą — aresztem do sześciu tygodni i grzywną do 10.000 złotych (grzywna ta została dekretem z dnia 6 lipca 1945 r. o podwyższeniu grzywien pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R. P. nr 56, poz. 312) podwyższona dziewięciokrotnie). Orzecznictwo w sprawach o naruszaniu przepisów rozporządzenia niniejszego należy do powiatowych władz administracji ogólnej.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim i obowiązuje aż do odwołania.

Wojewoda Pomorski:
wz. Antoni Jakubowicz
Wicewojewoda.

2.

ZARZĄDZENIE
Wojewody Pomorskiego
z dnia 22 grudnia 1947 r.
wprowadzające tymczasową instrukcję co do trybu postępowania w sprawie użytkowania, odnowienia i ochrony lasów niepaństwowych.

L. S. G. 5046/47

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24. VI. 1927 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. z 1932 r. nr 111, poz. 932), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 13. VII. 1939 r. (Dz. U. R. P. nr 64, poz. 429) oraz dekretem Prezydenta R. P. z dnia 3. IX. 1939 r. (Dz. U. R. P. nr 89, poz. 568) i na podstawie art. 1-go pkt. 1b dekretu Prezydenta R. P. z dnia 5. IX. 1947 r. o zakresie dział. urzędu Ministra Leśnictwa (Dz. U. R. P. z dnia 20. IX. 1947 r. nr 60, poz 327), **wydaję niniejszym w porozumieniu z Dyrektorem Lasów Państwowych w Toruniu tymczasową instrukcję co do trybu postępowania w sprawie użytkowania, odnowienia i ochrony lasów niepaństwowych.**

§ 1.

Nadzór nad lasami niepaństwowymi na obszarze Województwa Pomorskiego pod względem techniczno-leśnym sprawują właściwe Dyrekcje Lasów Państwowych jako organy nadzorcze II-ej instancji przez podległe im Nadleśnictwa, jako Urzędy Nadzorcze I-ej instancji przy współudziale rzeczoznawcy do spraw leśnych, powołanego przezemnie oraz przy jak najszerszej współpracy z ustanowionymi na podstawie okólnego pisma Urzędu Wojewódzkiego Wydział Samorządowy z dnia 24. XI. 1945 r. L. dz. SA 1934/45 Komitetami Samopomocy Leśnej.

§ 2.

Nadzorowi podlegają wszelkie lasy i grunty leśne własności niepaństwowej bez względu na ich obszar i położenie; pod gruntami leśnymi należy rozumieć grunty, które znajdują się lub z mocy przepisów obowiązujących winny znajdować się pod uprawą leśną. W wypadkach wątpliwych rozstrzygnięcie pozostawia się komisyjnemu orzecznictwu przy współudziale leśnych organów nadzorczych i Komitetów Samopocy Leśnej.

§ 3.

Wszelkie wyręby bez względu na sposób użytkowania (zręby czyste, przerębowe, trzebieże, czyszczenia, usuwanie wiatrołomów, posuszu, pojedyńczych drzew i pozyskanie karpiny) winny być zgłaszane w celu zatwierdzenia do odnośnego Nadleśnictwa Państwowego bezpośrednio lub przez najbliższe leśnictwo państwowe jako pomocniczy organ nadzorczy. Rozbudowę sieci pomocniczej wprowadza się celem ułatwienia kontaktu ludności wiejskiej z Urzędami Nadzoru.

§ 4.

Zgłoszenia na wszelkie wyręby winny być sporządzane na ustalonych formularzach z dokładnym podaniem miejsca zamieszkania właściciela, poło-

żenia i obszaru lasu, wzgl. określenia charakteru zadrzewienia (np. grupy olszy wśród łąk) oraz wysokości i sposobu projektowanego wyrębu. Właściciele lasów poniżej 25 ha winni składać zgłoszenie na wyrąb zbiorowo za pośrednictwem i z opinią Gminnych Komitetów Samopomocy Leśnej. Lasy posiadające powojenny, zatwierdzony przez Dyrekcję Lasów plan gospodarczy mają prawo wykonywać wszelkie czynności gospodarcze zgodnie z planem pod warunkiem dotrzymania formalności corocznego złożenia w nadleśnictwie wniosków i wykazów cięć w 2-ch wykonaniach celem sprawdzenia ich i zatwierdzenia.

§ 5.

Nadleśnictwo zgodnie z zasadami racjonalnej gospodarki wyda zezwolenie na wyrąb na ustalonych formularzach w oparciu o wgląd w terenie; zezwolenia wydaje się w 3-ch egzemplarzach, jeden dla właściciela, drugi do akt Nadleśnictwa 3-ci do akt Dyrekcji.

§ 6.

Wyręby w lasach ponad 25 ha podlegają zatwierdzeniu przez właściwe Dyrekcje Lasów Państwowych **na wniosek odnośnego Nadleśnictwa,** jako Urzędu Nadzorczego I-ej instancji, za wyjątkiem lasów miejskich miasta Torunia, które podlegają **bezpośrednio** nadzorowi Dyrekcji; ponadto Dyrekcja jest instancją odwoławczą od decyzji Nadleśnictwa w sprawach udzielania zezwolenia na wyręby w lasach poniżej 25 ha.

§ 7.

Zabrania się bez względu na powierzchnię czystych wyrębów w zadrzewieniach, zakrzewieniach i zaroślach występujących na lotnych piaskach, usypiskach, stromych stokach.

§ 8.

Celem zapobieżenia szkodom na odcinku ochrony przyrody i jej zabytków **uznaje się za ochronne wszystkie zadrzewienia parkowe i aleje oraz pojedyncze drzewa znaczniejszych wymiarów**, mające charakter zabytków przyrody bez względu na ich położenie; **pobieranie drewna po uprzednim zgłoszeniu** ogranicza się tu wyłącznie do usuwania posuszu, złomów, wywrotów; wyjątkowo mogą tu mieć miejsce inne czynności gospodarcze, jak np. trzebieże.

§ 9.

Wszelkie bieżące powierzchnie zrębowe winny być zalesione **w ciągu 2-ch lat** kalendarzowych od czasu dokonania wyrębu; kontrolę tych zalesień przeprowadzają właściwe Dyrekcje Lasów Państwowych przez terenowe organy nadzorcze. W wypadkach negatywnego stanu upraw w lasach samorządowych odpisy protokółów przesyła się przy obiektach **poniżej 25 ha** do Wydziałów Powiatowych względnie do Zarządów Miejskich miast wydzielonych, **ponad 25 ha** do Wydziału Wojewódzkiego.

§ 10.

Zainteresowani właściciele lasów winni dostarczyć urzędnikom nadzorczym środki lokomocji dla technicznego sprawdzenia w terenie, zgłoszonych sposobem w § 4-tym wyrębów.

§ 11.

Wobec personelu administracji lasów państwowych, Straży Leśnej, oraz organów administracji ogólnej, każdy obywatel winien się wykazać dowodem, stwierdzającym legalność pozyskania drewna tak w miejscu jego złożenia jak i w czasie transportu; dowodem takim **jest zezwolenie na wyrąb, wydane przez Nadleśnictwo Państwowe,** wzgl. dowód nabycia drewna, wystawiony przez właściciela lasu z powołaniem się na uzyskane zezwolenie na wyrąb. Podstawą legalnego pochodzenia drewna z lasów samorządowych jest formalna asygnata.

§ 12.

W wypadku stwierdzenia nielegalnego pozyskania drewna z lasów niepaństwowych podlega ono zabezpieczeniu; protokóły kierują ustanowione w § 11-tym organy do nadleśnictwa, które z kolei przekazują je do referatu karnego właściwej władzy administracyjnej I-ej instancji wzgl. sądowej. Właściwość określa się miejscem pochodzenia drewna tj. miejscem popełnienia przestępstwa, a jeżeli tego nie można ustalić, to wg miejsca, gdzie przestępstwo wyszło na jaw — w szczególności, gdzie zatrzymano osobę podejrzaną względnie, gdzie osoba podejrzana mieszka. Wniosek o ukaranie winien zawierać poza danymi odnośnie osoby winnego oraz miejsca i okoliczności wykroczenia, również wyraźną kwalifikację czynu, powierzchnię wyrębu w akrach, arach, rozmiar w m³ oraz wartość szkody. Właściwe władze I-ej instancji winny zawiadamiać zainteresowane Nadleśnictwa o terminach rozpraw i ostatecznych ich wynikach.

§ 13.

Na odcinku hodowli lasu oraz ochrony przed szkodnikami ze świata zwierząt, owadów i grzybów pasożytniczych, jak również odnośnie pozyskiwania ściółki i wypasu bydła, lasy niepaństwowe podlegają analogicznie ustalonym zasadom i przepisom, obowiązującym w lasach państwowych zgodnie z dekretem Prezydenta R. P. o państwowym gospodarstwie leśnym z dnia 30 września 1936 r. (Dz. U. R. P. nr 75, poz. 533).

§ 14.

Odnośnie zapobiegawczej ochrony lasu przed pożarami zaleca się stosowanie metod obowiązujących w lasach państwowych.

§ 15.

Instrukcja powyższa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda Pomorski:
Wojciech Wojewoda.

3.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Pomorskiego

z dnia 5 stycznia 1948 roku

w sprawie zmiany tymczasowego statutu organizacyjnego oraz tymczasowego szczegółowego podziału czynności Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego.

L. O. Org. 6443/47.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19. 1. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80/936, poz. 555) i par. 37 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15. 8. 1931 r. w sprawie organizacji Urzędów Wojewódzkich oraz trybu załatwiania spraw w tych urzędach (Dz. U. R. P. Nr 76 poz. 611) wprowadzam w tymczasowym statucie organizacyjnym jako też w tymczasowym szczegółowym podziale czynności Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego, ogłoszonym w „Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim" Nr 24/946, poz. 274 — poza zmianami dotychczasowymi — zmiany następujące:

§ 1.

Wydział Pracy i Opieki Społecznej zostaje przemianowany na Wydział Opieki Społecznej (znak Op.).

§ 2.

Wydział Opieki Społecznej nie dzieli się na oddziały. Wydział ten załatwia następujące sprawy:

1. sprawy organizacyjne,
2. sprawy opieki nad matką i dzieckiem,
3. sprawy opieki nad dorosłymi,
4. sprawy zaopatrzenia,
5. sprawy księgowości,
6. sprawy inspekcji,
7. sprawy ośrodków rolnych.

§ 3.

Szczegółowy podział czynności Wydziału Opieki Społecznej przedstawia się następująco:

I. Sprawy organizacyjne.

1. Sprawy dotyczące całokształtu działalności Wydziału,
2. Sprawy dotyczące stosunków służbowych pracowników Wydziału i pracow. komórek organizacyjnych opieki społ. I. instancji,
3. Sprawy dotyczące rozprowadzenia kredytów personalnych,
4. Szkolenie pracowników Opieki Społecznej,
5. Opiniowanie statutów zakładów i stowarzyszeń opiekuńczych,
6. Zatwierdzenie regulaminów zakładów opiekuńczych,
7. Opiniowanie budżetów związków samorządowych,
8. Fundacje na cele Opieki Społecznej,
9. Sprawy opiekunów społecznych i komicyj opiekuńczych,
10. Zatwierdzenie kierowników i personelu pomocn. zakładów opiekuńczych.

II. Sprawy opieki nad matką i dzieckiem.

1. Sprawy dotyczące działalności zakładów, instytucyj opiekuńczych oraz statystyka,
2. Udzielenie indywidualnych zapomóg.
3. Subwencjonowanie zakładów i instytucyj opiekuńczych,
4. Ruch w zakładach opiekuńczych,
5. Ewidencja dzieci do lat 3-ch, pozostających pod bezpośrednią opieką Państwa,
6. Organizowanie kolonii letnich dla matek z dziećmi do lat 3-ch,
7. Opieka pozazakładowa nad matką i dzieckiem do lat 3-ch,
8. Współdziałanie z innymi Wydziałami U. W. i instytucjami opiekuńczymi.

III. Sprawy opieki nad dorosłymi.

1. Sprawy dotyczące działalności zakładów, instytucyj opiekuńczych oraz statystyka,
2. Szkolenie podopiecznych inwalidów cywilnych,
3. Ruch w zakładach opiekuńczych,
4. Koszty leczenia i pogrzebów podopiecznych,
5. Protezowanie inwalidów cywilnych,
6. Udzielenie indywidualnych zapomóg,
7. Sprawy odwoławcze do Wydziału Wojewódzkiego,
8. Walka z żebractwem, włóczęgostwem i nierządem,
9. Sprawy klęsk żywiołowych i pomocy zimowej,
10. Subwencjonowanie zakładów i instytucyj,
11. Współdziałanie z innymi Wydziałami U. W. i instytucjami.

IV. Sprawy zaopatrzenia.

1. Zapotrzebowanie artykułów,
2. Przydział artykułów zakładom i instytucjom opiekuńczym,
3. Rozchód artykułów,
4. Rozliczenia odbiorców,
5. Sprawozdania z obrotów towarowych.

V. Sprawy księgowości.

1. Zestawienia preliminowanych sum,
2. Rozprowadzenie kredytów rzeczowych i inwestycyjnych,
3. Wyliczenia z udzielonych subwencyj,
4. Sprawozdania z otrzymanych kredytów.

VI. Sprawy inspekcji.

1. Inspekcje i zarządzenia polustracyjne referatów (wydziałów) Opieki Społecznej w starostwach powiatowych i miastach wydzielonych,

2. Inspekcje i zarządzenia polustracyjne zakładów opiekuńczych,
3. Inspekcje i zarządzenia polustracyjne instytucyj opieki dobrowolnej,
4. Inspekcje i zarządzenia polustracyjne ośrodków rolnych.

VII. Sprawy ośrodków rolnych.

1. Współdziałanie z innymi urzędami i instytucjami,
2. Sprawy administracyjne i gospodarcze ośrodków rolnych,
3. Sprawy personalne ośrodków rolnych,
4. Sprawy budżetowe ośrodków rolnych.

Wojewoda
Wojciech Wojewoda

4.

OKÓLNIK Nr 23

z dnia 10. XII. 1947 r.

w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej pracowników w służbie administracyjnej

L. SA 6450/47.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych, Prezydentów miast, Burmistrzów i Wójtów.

Celem usunięcia wątpliwości, jakie należy stosować przepisy dyscyplinarne w odniesieniu do pracowników w służbie administracyjnej, winnych dopuszczenia się przestępstwa służbowego, wyjaśniam, że:

I. w stosunku do pracowników samorządowych i niektórych innych funkcjonariuszów publ. przestrzegać należy postanowień rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24. II. 1928 r. o odpowiedzialności dyscyplinarnej funkcjonariuszów publicznych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, niepodlegających przepisom dyscyplinarnym dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 206),

II. rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 24. II. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 206) natomiast nie ma zastosowania na terenie powiatów, objętych ustawą z dnia 12. VI. 1937 r. o zmianie granic województw poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350). Na terenie tych powiatów, wchodzących w skład województwa pomorskiego, a mianowicie lipnowskiego, nieszawskiego, rypińskiego i włocławskiego obowiązują bowiem nadal dotychczasowe przepisy miejscowe,

III. w stosunku do członków organów wykonawczych samorządu terytorialnego powiatowego oraz gmin miejskich i wiejskich obowiązują postanowienia art. 17 lit. e, 18—23 dekretu P K. W. N. z dnia 23. XI. 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) oraz przepisy, zawarte w rozporządzeniu Ministra Administracji Publicznej z dnia 15. III. 1945 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko członkom organów wykonawczych samorządu terytorialnego powiatowego oraz gmin wiejskich i miejskich (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 52),

IV. w stosunku do pracowników państwowych, pełniących służbę na zasadzie ustawy z dnia 17. II. 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17. X. 1932 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 790).

ad. I. Dając do niniejszego pisma okólnego jako załącznik dosłowny przedruk rozp. Prezydenta R. P. z dnia 24. II. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 206) zwracam uwagę, że niektóre artykuły powyższego rozporządzenia uległy na skutek późniejszych aktów ustawodawczych pewnym zmianom, które w tekście podane są kursywą.

Do art. 1. Rozporządzeniu podlegają wszystkie osoby, które pod względem odpowiedzialności służbowej uważane są za funkcjonariuszów publicznych, a w szczególności:

a) członkowie Wydziału Wojewódzkiego, płatni pracownicy wojewódzkiego, powiatowych związków samorządowych, gmin miejskich i wiejskich oraz zakładów i przedsiębiorstw tych związków i gmin, a zatem wszyscy pracownicy stale zatrudnieni w biurach wydziału wojewódzkiego, wydziałów powiatowych (działach samorządowych starostw), zarządów miejskich i gminnych. Stanowiska tej kategorii pracowników ze względu na stały ich charakter muszą być objęte statutem etatu stanowisk służbowych danego związku samorządowego zgodnie z § 20 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30. XII. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1073), przyczym ich stosunek służbowy poza dobrowolnym wystąpieniem pracownika może być rozwiązany jedynie w drodze dyscyplinarnej (nie dotyczy więc pracowników kontraktowych, których stosunek służbowy oparty jest na rozp. Prez. R. P. z 16. III 28 r. — Dz. Ust. Nr 35, poz. 323 o umowie o pracę pracowników umysłowych),

b) płatni pracownicy związków międzykomunalnych, o ile statuty tych związków nie stanowią inaczej.

c) pracownicy Związku Samopomocy Chłopskiej (b. Izba Rolnicza), Izb Przemysłowo-Handlowych i Rzemieślniczych, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Do art. 13.

W razie powzięcia przez władzę wiadomości o faktach, wskazujących na popełnienie przestępstwa służbowego przez pracownika, władza ta bezzwłocznie zarządza dochodzenia w celu wstępnego wyjaśnienia sprawy, przyczym, o ile to jest możliwe, przesłuchuje protokolarnie obwinionego w odniesieniu do podniesionych zarzutów wzgl. zażąda od niego pisemnego oświadczenia się w terminie ośmiodniowym.

Zależnie od wyniku dochodzeń wstępnych władza służbowa, jeżeli przestępstwo nosi cechy wykroczenia służbowego, wydaje orzeczenie w porządkowym postępowaniu lub też przekazuje sprawę do załatwienia w drodze formalnego postępowania dyscyplinarnego, o ile przestępstwo nosi znamiona występku służbowego.

Władzą służbową w myśl zasad przedmiotowego rozporządzenia, o ile chodzi o pracowników związków samorządu terytorialnego, jest:

a) Starosta jako przewodniczący wydziału powiatowego w stosunku do podległych mu pracowników powiatowego związku samorządowego,
b) Prezydent Miasta — burmistrz w stosunku do pracowników administracji miejskiej i
c) Wójt w odniesieniu do pracowników zarządu gminy.

Nadmieniam, że przy stosowaniu kar pieniężnych uwzględnić należy 10-krotną podwyżkę, wprowadzoną dekretem z dnia 16. XI. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312).

We wszystkich wypadkach, niezastrzeżonych władzy naczelnej, formalne postępowanie dyscyplinarne wdraża wojewoda (art. 20 rozp. z dnia 24. II. 1928 r.).

Prawo zawieszenia pracownika w pełnieniu służby należy do Wojewody, jako władzy powołanej do wdrożenia formalnego postępowania dyscyplinarnego. Wyjątek stanowią wypadki, określone w art. 30 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 24. II. 1928 r., odnośnie których prawo to przysługuje również władzy służbowej pracownika.

Władzy służbowej pracownika służy, o ile dobro służby tego wymaga, prawo tymczasowego usunięcia pracownika od wykonywania obowiązków służbowych z tym, że o dokonanym usunięciu należy bezzwłocznie zawiadomić Wojewodę, jako władzę uprawniona do zawieszenia pracownika w pełnieniu służby.

Zarówno w dochodzeniach wstępnych, jak i porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym mają odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 r. o postepowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), — (por. art. 60 rozp. Prez. R. P. z dnia 24. II. 1928 r.).

W wykonaniu art. 22 rozporządzenia Prezydenta R. P z dnia 24. II. 1928 roku, (Dz. U. R. P. Nr 24/206) powołana jest do orzekania w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym:

1. Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna dla funkcjonariuszów samorządowych i niektórych innych grup funkcjonariuszów publicznych z siedzibą w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim w Bydgoszczy — jako kolegialna władza dyscyplinarna I instacji.
2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla funkcjonariuszów samorządowych i niektórych innych grup funkcjonariuszów publicznych z siedzibą w Poznańskim Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu — jako kolegialna władza dyscyplinarna II i ostatecznej instancji.

Na treść powyższego okólnika proszę zwrócić uwagę podległych sobie pracowników. Poza tym przedmiotowe przepisy winny być tematem na konferencjach szkoleniowych oraz odprawach wójtów, burmistrzów i pracowników gminnych.

Wojewoda
Wojciech Wojewoda

Załącznik do okólnika Nr 23
z dnia 10. XII. 47 (poz. 4).

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ
z dnia 24 lutego 1928 r.
o odpowiedzialności dyscyplinarnej funkcjonariuszów publicznych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, nie podlegających przepisom dyscyplinarnym, wydanym dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej.
(Dz. Ust. R. P. Nr 24, poz. 206).

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji w brzmieniu ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. zmieniającej i uzupełniającej Konstytucję Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 78. poz. 442), postanawiam co następuje:

Rozdział I.
Postanowienia ogólne o przestępstwach służbowych i ich karaniu.

Art. 1. Rozporządzeniu niniejszemu podlegają na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego wszystkie osoby, które pod względem odpowiedzialności służbowej uważane są w myśl dotychczasowych przepisów za funkcjonariuszów publicznych, a w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia nie podlegają przepisom dyscyplinarnym, wydanym dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej.

W szczególności podlegają rozporządzeniu niniejszemu członkowie wydziałów wojewódzkich, *pochodzący z wyboru członkowie organów kolegialnych współdziałających w wykonywaniu zadań ogólnej administracji państw., deputowani powiatowi i wybrani członkowie wydziałów powiatowych, członkowie magistratów, tudzież burmistrze i ławnicy miast o ustroju burmistrzowskim, członkowie kolegialnych zarządów tudzież naczelnicy i ławnicy gmin wiejskich, wójtowie i przełożeni obszarów dworskich, jako też ewentualni zastępcy wyżej wspomnianych osób*, następnie płatni urzędnicy wojewódzkich i powiatowych związków

komunalnych, gmin miejskich i wiejskich oraz zakładów i przedsiębiorstw tych związków i gmin, etatowi urzędnicy ubezpieczalni krajowej i publicznych zakładów ogniowych, płatni urzędnicy wójtostw, *przewodniczący i członkowie wydziałów związków celowych międzykomunalnych, nie będący funkcjonariuszami państwowymi*, tudzież płatni funkcjonariusze tych związków oraz zakładów i przedsiębiorstw tych związków, kierownicy i urzędnicy (funkcjonariusze) izb rolniczych, handlowych i rzemieślniczych, oraz Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego.

Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie także do urzędników w rozumieniu powyższym przeniesionych w stan rozporządzalności, stan nieczynny lub stan spoczynku.

Nie podlegają rozporządzeniu niniejszemu pracownicy państwowych kolei żelaznych.

Art. 2. Odpowiedzialność służbową (dyscyplinarną) podług przepisów rozporządzenia niniejszego ponosi funkcjonariusz, który dopuszcza się przestępstwa służbowego przez to, że:
a) narusza obowiązki, wynikające ze sprawowania przezeń urzędu, albo
b) przez swoje zachowanie się w urzędzie lub poza urzędem okazuje się niegodnym szacunku, poważania i zaufania, jakiego wymaga jego zawód.

Art. 3. Takie przestępstwo służbowe (art. 2), które powoduje obrazę interesu publicznego lub naraża dobro publiczne na szkodę, jest występkiem służbowym.

Każde przestępstwo służbowe (art. 2) nie posiadające wyżej podanych znamion występku służbowego, jest wykroczeniem służbowym.

Zbieg kilku wykroczeń służbowych lub ich powtarzanie się, jak również wykroczenie wśród okoliczności szczególnie obciążających uważa się za występek służbowy.

Art. 4. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej pociąga się funkcjonariusza niezależnie od odpowiedzialności sądowej, karnej i cywilnej — w drodze postępowania dyscyplinarnego, mianowicie za wykroczenie służbowe w drodze porządkowego postępowania dyscyplinarnego, za występki służbowe w drodze formalnego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 5. Postępowanie dyscyplinarne, porządkowe lub formalne, z powodu naruszenia obowiązków służbowych, które posiada znamiona czynu karygodnego, ściganego ustawami karnymi, może się toczyć równocześnie z karnym postępowaniem sądowym w tej samej sprawie; może być jednak zawieszone aż do ostatecznego zakończenia karnego postępowania sądowego.

Art. 6. Jeśli właściwy sąd karny wyda wyrok uniewinniający lub wyrok skazujący, nie pociągający za sobą z ustawy utraty urzędu, wówczas postępowanie dyscyplinarne z powodu faktów, które były rozpatrywane w postępowaniu sądowym, może się tylko o tyle toczyć, o ile fakty te stanowią same przez się przestępstwo służbowe.

Art. 7 Jeśli właściwy sąd karny orzekł karę ciężkiego więzienia, utratę honorowych praw obywatelskich, niezdolność do piastowania publicznych urzędów, lub dopuszczalność oddania pod nadzór policyjny, natenczas następuje wydalenie ze służby bez potrzeby wydawania o tym osobnego orzeczenia dyscyplinarnego.

Art. 8. W porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym stosuje się tylko porządkowe kary dyscyplinarne.

Art. 9. Porządkowymi karami dyscyplinarnymi są:
1. upomnienie,
2. nagana,
3. skrócenie lub odmowa urlopu wypoczynkowego,
4. grzywna do wysokości 300,— zł.

Art. 10. W formalnym postępowaniu dyscyplinarnym stosuje się formalne kary dyscyplinarne i porządkowe kary dyscyplinarne.

Art. 11. Formalnymi karami dyscyplinarnymi, które mogą być nałożone tylko w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym są:
1. odliczenie lat służby od roku do trzech, co ma odpowiedni wpływ na zakres uprawnień funkcjonariusza, zależnych od długości czasu służby;
2. obniżenie stopnia służbowego o jeden lub dwa z zawieszeniem możności awansu na przeciąg jednego roku do lat trzech, względnie odpowiednie umniejszenie poborów z zawieszeniem możności ich zwiększenia się na przeciąg jednego roku do lat trzech;
3. przeniesienie w stan spoczynku z obniżonym najwyżej do 50% zaopatrzeniem emerytalnym, względnie odprawą;
4. wydalenie ze służby połączone z utratą wszystkich praw z piastowaniem urzędu i w ogóle ze stosunkiem służbowym związanych, w szczególności także prawa do emerytury.

Jeżeli zachodzą okoliczności na szczególne uwzględnienie zasługujące, wówczas właściwa władza dyscyplinarna może w swoim orzeczeniu o wydaleniu ze służby przyznać równocześnie członkom rodziny wydalonego odpowiedni stały zasiłek na utrzymanie, który jednak nie może przewyższać ich normalnego zaopatrzenia wdowiego lub sierocego. Zasiłek taki przyznać można albo już z chwilą wstrzymania wypłaty uposażenia funkcjonariusza wydalonego, albo od chwili jego śmierci.

Do powyższego zasiłku mają zastosowanie odnośne przepisy o utracie prawa do zaopatrzenia wdowiego i sierocego.

Art. 12. Przy wymierzaniu kar wymienionych w art. 9 i 11 należy mieć na względzie z jednej strony większą lub mniejszą doniosłość przestępstwa służbowego, stopień winy oraz całe dotychczasowe zachowanie się obwinionego, z drugiej strony możliwość zastosowa-

nia tych kar w konkretnym przypadku ze względu na samę istotę funkcyj urzędowych, spełnianych przez obwinionego.

Rozdział II.
Dochodzenia wstępne.

Art. 13. Władza służbowa względnie władza nadzorcza, w przypadku powzięcia wiadomości o faktach wskazujących na popełnienie przestępstwa służbowego przez funkcjonariusza, przeprowadza lub zarządza stosownie do potrzeby dochodzenia w celu wstępnego wyjaśnienia sprawy.

Władza powyższa obowiązana jest, o ile to jest możliwe, przesłuchać protokólarnie obwinionego co do tych faktów lub zażądać odeń pisemnego oświadczenia się, zakreślając mu do złożenia tego oświadczenia termin najwyżej ośmiodniowy.

Zależnie od wyniku powyższych dochodzeń wstępnych następuje zaniechanie dalszych dochodzeń, albo załatwienie sprawy w drodze postępowania dyscyplinarnego (porządkowego lub formalnego).

Rozdział III.
Porządkowe postępowanie dyscyplinarne.

Art. 14. O ile w odniesieniu do faktów, które były przedmiotem dochodzeń wstępnych (art. 13), stwierdzono znamiona wykroczenia służbowego (art. 3 ust. 2) następuje wydanie orzeczenia w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym.

Art. 15. Prawo nakładania w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym porządkowych kar dyscyplinarnych wymienionych w art. 9 p. 1—3, służy każdemu przełożonemu, w stosunku do podległych mu funkcjonariuszów, *każdemu przewodniczącemu kolegialnego zarządu w stosunku do członków tego zarządu, każdemu przewodniczącemu organu kolegialnego współdziałającego w wykonywaniu zadań ogólnej administracji państwowej, w stosunku do pochodzących z wyboru członków tego organu, państwowej władzy administracji ogólnej w stosunku do wójtów i ich zastępców oraz przełożonych obszarów dworskich i ich zastępców, a także państwowej władzy nadzorczej w stosunku do wyżej wymienionych członków tudzież jednoosobowych organów zarządu związków prawa publicznego pozostających pod jej nadzorem.*

Art. 16. Grzywny w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym nakładać mogą:

a) *przewodniczący kolegialnych zarządów związków prawa publicznego w stosunku do członków tych zarządów oraz przewodniczący organów kolegialnych współdziałających w wykonywaniu zadań ogólnej administracji państwowej w stosunku do pochodzących z wyboru członków tych organów — do wysokości 20,— zł;*

b) kierownicy urzędów i kierownicy zakładów publicznych i przedsiębiorstw związków prawa publicznego w stosunku do podwładnych funkcjonariuszów — do wysokości 40,— zł;

c) *powiatowe władze nadzoru państwowego w stosunku do przewodniczących i członków zarządu tudzież w stosunku do jednoosobowych organów zarządu podlegającym ich nadzorowi związków prawa publicznego, jako też powiatowe władze ogólnej administracji państwowej w stosunku do wójtów i ich zastępców oraz przełożonych obszarów dworskich i ich zastępców — do wysokości 60,— zł;*

d) *wojewódzkie władze nadzoru państwowego w stosunku do przewodniczących i członków zarządu oraz jednoosobowych organów zarządu podlegających w I i II instancji ich nadzorowi związków prawa publicznego z wyjątkiem wojewódzkich związków komunalnych, jako też wojewódzkie władze ogólnej administracji państwowej w stosunku do wójtów i ich zastępców — do wysokości 150,— zł;*

e) *właściwy minister jako władza nadzoru państwowego ostatniej instancji w stosunku do przewodniczących i członków zarządu tudzież jednoosobowych organów zarządu podlegających w I, II i III instancji jego nadzorowi związków prawa publicznego, jako też Minister Spraw Wewnętrznych w stosunku do wójtów i ich zastępców oraz przełożonych obszarów dworskich i ich zastępców — do wysokości 300,— zł.*

Art. 17. Porządkowe orzeczenie dyscyplinarne może być wydane tylko na piśmie.

Art. 18. Przeciw nałożeniu w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym kary upomnienia (art. 9 p. 1) nie służy żaden środek prawny.

Przeciwko nałożeniu w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym innych porządkowych kar dyscyplinarnych (art. 9 p. 2, 3, 4), można wnieść odwołanie w ciągu dni 14 od doręczenia odnośnego orzeczenia.

Odwołanie służy:

1. *przewodniczącym i członkom zarządu tudzież jednoosobowym organom zarządu związków prawa publicznego do państwowej władzy nadzorczej z tym, że orzeczenia władzy bezpośrednio wyższej od władzy, która nałożyła karę, tudzież orzeczenia właściwych ministrów są ostateczne.*

2. *Członkom organów kolegialnych, współdziałających w wykonywaniu zadań ogólnej administracji państwowej tudzież wójtom i przełożonym obszarów dworskich oraz ich zastępcom — do wyższej władzy ogólnej administracji państwowej z tym, że orzeczenie władzy, która nałożyła karę, tudzież orzeczenia Min. Spraw Wewnętrznych są ostateczne.*

3. Innym osobom, podlegającym rozporządzeniu niniejszemu do właściwego w przepisanym toku instancyj organu w obrębie związku prawa publicznego — o ileby zaś odwołanie takie w obrębie związku było

niemożliwe z braku wyższej instancji — do bezpośredniej władzy nadzorczej, która rozstrzyga ostatecznie.

Rozdział IV.

Formalne postępowanie dyscyplinarne.

Art. 19. Jeżeli w wyniku dochodzeń wstępnych (art. 13) w odniesieniu do faktów, które były ich przedmiotem, stwierdzono znamiona występku służbowego (art. 3 ust. 1 i 3) albo jeżeli w toku porządkowego postępowania dyscyplinarnego władza je przeprowadzająca uznała, że zachodzą znamiona występku służbowego, a nie tylko wykroczenia służbowego, należy skierować sprawę na drogę formalnego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 20. Formalne postępowanie dyscyplinarne wdraża:

1. właściwy wojewoda we wszystkich przypadkach niezastrzeżonych naczelnym władzom państwowym.
2. właściwa naczelna władza państwowa, przeciwko członkom zarządu i funkcjonariuszom, których wybór lub nominacja wymagają zatwierdzenia lub zgody tej władzy, z wyjątkiem burmistrzów miast o liczbie ludności poniżej 100.000 mieszkańców, tudzież przeciw przewodniczącemu, zastępcy przewodniczącego i członkom pomorskiego wydziału wojewódzkiego *oraz zastępcy pomorskiego starosty krajowego.*

Art. 21. Zarządzenie wdrożenia formalnego postępowania dyscyplinarnego wydają władze powyższe bez wniosku, o ile same są bezpośrednimi władzami służbowymi lub nadzorczymi, we wszystkich innych przypadkach wydają one zarządzenie powyższe na wniosek — a mianowicie:

a) *co do przewodniczących i członków zarządu tudzież jednoosobowych organów zarządu związków prawa publicznego — na przedłożony w drodze służbowej wniosek bezpośredniej władzy nadzorczej związku;*
b) co do funkcjonariuszów takich związków na wniosek ich władzy przełożonej, zgłoszony przez związek na ręce bezpośredniej władzy nadzorczej, zgłoszony przez związek na ręce bepośredniej władzy nadzorczej związku i ewentualnie przez tę władzę w drodze służbowej dalej przedłożony;
c) we wszystkich innych przypadkach na wniosek właściwej władzy służbowej obwinionego.

Wniosek o wdrożenie formalnego postępowania dyscyplinarnego powinien zawierać dokładne wskazanie faktów, w których dopatrzono się występku służbowego.

Art. 22. Do orzekania w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym powołane są:

1. wojewódzkie komisje dyscyplinarne dla funkcjonariuszów samorządowych i niektórych innych grup funkcjonariuszów publicznych — przy wojewodach w Poznaniu i *Toruniu* (Bydgoszczy) — jako kolegialne władze dyscyplinarne I instancji.
2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla funkcjonariuszów samorządowych i niektórych innych grup funkcjonariuszów publicznych — z siedzibą w Poznaniu jako kolegialna władza dyscyplinarna II i ostatniej instancji.

Orzeczeń komisyj dyscyplinarnych w sprawach dyscyplinarnych nie można zmienić ani uchylić zarządzeniami administracyjnymi.

Art. 23. Wojewódzkie komisje dyscyplinarne (art. 22 p. 1) składają się z przewodniczącego, czterech zastępców przewodniczącego, dwudziestu czterech innych członków, oraz dwunastu zastępców tych ostatnich członków.

Przewodniczącego mianuje na okres trzech lat właściwy wojewoda w porozumieniu z prezesem właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego spośród sędziów zawodowych tego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Czterech zastępców przewodniczącego mianuje na okres lat trzech właściwy wojewoda spośród urzędników administracji państwowej, posiadających ukończone studia prawnicze.

Dwunastu członków wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej i sześciu zastępców tych członków mianuje na okres lat trzech właściwy wojewoda w połowie spośród urzędników administracji państwowej, o ile możności z ukończonymi studiami prawniczymi, w połowie spośród osób wskazanych w art. 1 rozporządzenia niniejszego; pozostałych dwunastu członków i sześciu zastępców tych członków wybiera na okres lat trzech właściwy wydział wojewódzki spośród osób, wskazanych w art. 1 rozporządzenia niniejszego.

Art. 24. Wojewódzkie komisje dyscyplinarne obradują i orzekają jako kolegialne władze dyscyplinarne I instancji w kompletach złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy i dwóch członków lub zastępców członków, z których jeden ma pochodzić z wyboru wydziału wojewódzkiego, a drugi z nominacji.

Art. 25 Komplety orzekające powinny być corocznie z góry na okres całego roku ustalone z uwzględnieniem rodzajów oraz działów administracji samorządowej. W kompletach tych mogą być w ciągu powyższych okresów rocznych dokonywane zmiany, konieczne ze względu na potrzebę dostosowania składu do stanowiska służbowego obwinionego.

Uchwały Wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej zapadają większością głosów członków orzekającego kompletu.

Członków orzekającego kompletu oraz rzecznika dyscyplinarnego można od udziału w sprawie wyłączyć w przypadkach i na zasadzie przewidzianych w ustawie postępowania karnego przy wyłączeniu i nieprzyjęciu osób sądowych. Można także wyłączyć tych członków kompletu, którzy pozostają do obwinionego w stosunku przełożonego lub podwładnego. Ponadto obwiniony ma prawo w każdym przypadku wyłączyć jednego członka kompletu bez podania powodów.

Prośba obwinionego o wyłączenie członka orzekającego kompletu lub rzecznika dyscyplinarnego powinna być wniesiona do komisji dyscyplinarnej w ciągu dni ośmiu od otrzymania wezwania do ustnej rozprawy.

Art. 26. Wyższa Komisja Dyscyplinarna (art. 22 p. 2) składa się z przewodniczącego, dwóch zastępców przewodniczącego tudzież dwunastu innych członków i ośmiu zastępców tych ostatnich członków.

Przewodniczącego i zastępców przewodniczącego mianuje Minister Spraw Wewnętrznych na okres lat trzech spośród sędziów zawodowych wojewódzkich sądów administracyjnych w Poznaniu i *Toruniu* (Bydgoszcz).

Sześciu członków i czterech zastępców członków mianuje Minister Spraw Wewnętrznych na okres lat trzech w połowie spośród czynnych funkcjonariuszów państwowych z ukończonymi studiami prawniczymi, w połowie zaś spośród osób wskazanych w art. 1 rozporządzenia niniejszego, posiadających studia prawnicze. Pozostałych sześciu członków i czterech zastępców tych członków wybierają po połowie wydział wojewódzki poznański i pomorski na okres trzech lat spośród osób wskazanych w art. 1 rozporządzenia niniejszego.

Art. 27. Wyższa Komisja Dyscyplinarna obraduje i orzeka, jako kolegialna władza dyscyplinarna II instancji w kompletach złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy i czterech członków lub zastępców członków. W komplecie zasiadać musi dwóch członków względnie dwóch zastępców członków, powołanych z wyboru wydziału wojewódzkiego poznańskiego i pomorskiego i dwóch członków względnie dwóch zastępców pochodzących z nominacji.

Przepisy art. 25 odnoszące się do wojewódzkich komisyj dyscyplinarnych mają odpowiednie zastosowanie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 28. Członkowie komisyj dyscyplinarnych, tak mianowani jak i wybrani są, w wykonywaniu swoich funkcyj samodzielni i niezawiśli.

Członkom komisyj dyscyplinarnych przysługuje za ich czynności w tym charakterze osobne wynagrodzenie.

Wysokość tego wynagrodzenia w zależności od zakresu spraw i rozmiaru poświęconej pracy oznacza odnośnie do członków wojewódzkich komisyj dyscyplinarnych właściwy wojewoda, po wysłuchaniu opinii właściwego wydziału wojewódzkiego, odnośnie zaś do członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wojewoda poznański w porozumieniu z wojewodą pomorskim, po wysłuchaniu opinii obu odnośnych wydziałów wojewódzkich.

W razie pełnienia czynności członka komisji dyscyplinarnej poza miejscem zamieszkania przysługuje członkom komisyj dyscyplinarnych zwrot faktycznych kosztów podróży.

Art. 29. Formalne postępowanie dyscyplinarne składa się ze śledztwa wstępnego, które prowadzi osobny komisarz śledczy, i z ustnej rozprawy.

Art. 30. Komisarza śledczego powołuje właściwy terytorialnie wojewoda spośród urzędników ogólnej administracji państwowej.

Postanowienia ustępu drugiego i trzeciego art. 28 mają co do komisarza śledczego odpowiednie zastosowanie.

Art. 31. Komisarz śledczy wzywa obwinionego, podając mu punkty obwinienia oraz przesłuchuje go protokólarnie, o ile stawi się na wezwanie.

Komisarz śledczy przesłuchuje protokólarnie świadków i znawców, w razie potrzeby pod przysięgą; zbiera i bada wszystkie dowody służące do wyjaśnienia sprawy.

Przesłuchanie obwinionego i świadków następuje z udziałem zaprzysiężonego protokólarnie, o ile protokólantem nie jest zaprzysiężony urzędnik.

Art. 32. Czynności rzecznika dyscyplinarnego w wojewódzkich komisjach dyscyplinarnych sprawuje urzędnik ogólnej administracji państwowej, powołany przez właściwego wojewodę.

Obowiązkiem rzecznika dyscyplinarnego jest przy przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego stać na straży godności i powagi stanowiska urzędniczego oraz ścisłego wykonywania obowiązków służbowych. Komisja Dyscyplinarna przedsiębierze każdą uchwałę nie inaczej, jak po wysłuchaniu zdania rzecznika dyscyplinarnego.

Postanowienia ustępu drugiego i trzeciego art. 28 mają co do rzecznika odpowiednie zastosowanie.

Art. 33. Aż do chwili wniesienia aktu oskarżenia do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej (art. 36 ust. 1) władza, która wdrożyła postępowanie dyscyplinarne, może na wniosek właściwego związku prawa publicznego lub ze względu na wynik śledztwa wstępnego na wniosek rzecznika dyscyplinarnego umorzyć postępowanie dyscyplinarne i jeśli uzna to za właściwe, nałożyć na funkcjonariusza porządkową karę dyscyplinarną.

Komisji dyscyplinarnej przysługuje każdego czasu aż do chwili zamknięcia ustnej rozprawy prawo umorzenia postępowania dyscyplinarnego, a to ze względu na wynik dotychczasowego postępowania.

W razie wygaśnięcia stosunku służbowego obwinionego postępowanie dyscyplinarne bez względu na stadium, w którym się znajduje, podlega umorzeniu; w razie śmierci obwinionego może ono jednak być przeprowadzone na żądanie ustawowych spadkobierców zmarłego.

Art. 34. Jeżeli władza, która wdrożyła formalne postępowanie dyscyplinarne, ze względu na wynik śledztwa wstępnego postępowania nie umorzyła, wówczas rzecznik dyscyplinarny na podstawie tegoż wyniku śledztwa wstępnego wnosi akt oskarżenia do wojewódz-

kiej komisji dyscyplinarnej, przedkładając równocześnie jego odpis władzy, która wdrożyła postępowanie dyscyplinarne.

Wojewódzka komisja dyscyplinarna wyznacza ustną rozprawę i wzywa do niej obwinionego przy równoczesnym udzieleniu mu odpisu aktu oskarżenia oraz listy członków kompletu orzekającego. O ile ustanowiono obrońcę, wzywa się go również do rozprawy. Odnośne wezwanie musi być obwinionemu, względnie także obrońcy, doręczone przynajmniej na dwa tygodnie przed dniem, w którym ma się odbyć ustna rozprawa.

W razie potrzeby następuje równocześnie wezwanie świadków i znawców oraz zarządzenie zebrania innych dowodów do wyświetlenia sprawy.

Art. 35. Rozprawa ustna, którą przeprowadza się na posiedzeniu z wykluczeniem publiczności, rozpoczyna się przedstawieniem przez referenta, wyznaczonego przez przewodniczącego wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej z liczby jej członków, stanu sprawy na podstawie wyników przeprowadzonych dochodzeń.

Z kolei przesłuchuje się obwinionego, a po ukończeniu postępowania dowodowego następują oświadczenia i wnioski rzecznika dyscyplinarnego oraz obwinionego. W każdym razie obwinionemu służy ostatnie słowo.

Art. 36. Wojewódzka komisja dyscyplinarna może także po rozpoczęciu ustnej rozprawy na wniosek obwinionego lub rzecznika dyscyplinarnego, albo też z własnej inicjatywy zarządzić przesłuchanie świadków i znawców bądź to za pośrednictwem komisarza śledczego, bądź też bezpośrednio przez komisję, jako też zebranie innych dowodów dla wyświetlenia sprawy. W tym celu w razie potrzeby komisja odracza rozprawę na inny dzień, o którym powinna zawiadomić obwinionego.

Art. 37. Obwinionemu wolno w postępowaniu dyscyplinarnym korzystać z pomocy obrońcy spośród adwokatów lub spośród osób, podlegających rozporządzeniu niniejszemu względnie funkcjonariuszów państwowych pozostających w służbie czynnej lub w stanie spoczynku. Komisja dyscyplinarna może jednak zarządzić każdego czasu osobiste stawienie się obwinionego pod zagrożeniem, że w razie niestawiennictwa obrońca jego nie zostanie dopuszczony do zastępstwa. Obrońcy, który nie jest zawodowym adwokatem, nie wolno przyjmować wynagrodzenia.

Dowodnie wykazane koszty urzędnika — obrońcy, poniesione istotnie w interesie obrony, oraz diety i koszty podróży, w razie przedsiębranej w tym celu podróży wypłaca temuż właściwy wojewódzki związek komunalny na rachunek ogólnych kosztów postępowania dyscyplinarnego w danej sprawie.

Art. 38. Wojewódzka komisja dyscyplinarna rozstrzyga na podstawie oceny danych, wynikających z całego przewodu dyscyplinarnego, czy i w jakim stopniu obwinienie uznać należy za uzasadnione.

Komisja dyscyplinarna może w wymiarze kary poprzestać na nałożeniu jednej z porządkowych kar dyscyplinarnych.

Orzeczenie dyscyplinarne wraz z powodami ogłasza się na posiedzeniu, na którym ukończoną została rozprawa, albo na jednym z najbliższych posiedzeń, które odbyć się powinno najpóźniej w ciągu czternastu dni od ukończenia rozprawy.

Odpis orzeczenia dyscyplinarnego należy doręczyć obwinionemu oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu w ciągu ośmiu dni od dnia jego ogłoszenia.

Art. 39. Z przebiegu rozprawy ustnej sporządza się protokół, który powinien zawierać nazwiska obecnych i istotną treść rozprawy. Protokół podpisuje przewodniczący i protokólant.

Art. 40. Od orzeczeń wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej służy zarówno rzecznikowi dyscyplinarnemu, jak i obwinionemu odwołanie do Wyższej Komsiji Dyscyplinarnej.

Termin do wniesienia odwołania wynosi dwa tygodnie i rozpoczyna się od dnia następującego po doręczeniu orzeczenia dyscyplinarnego.

Odwołanie należy wnieść na piśmie przy dołączeniu odpisu tego odwołania na ręce przewodniczącego wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, która orzeczenie wydała.

Art. 41. Odwołanie rzecznika dyscyplinarnego doręcza się w odpisie obwinionemu, jeżeli zaś stroną odwołującą się jest obwiniony, doręcza się odwołanie w oryginale rzecznikowi dyscyplinarnemu.

W ciągu czternastu dni po doręczeniu może strona przeciwna wnieść replikę.

Termin ten na wniosek stron może być odpowiednio przedłużony.

Po wniesieniu repliki względnie po upływie przepisanego do jej wniesienia terminu przesyła przewodniczący wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej odwołanie wraz z ewentualną repliką oraz aktami sprawy do Wyższej Komsiji Dyscyplinarnej.

Art. 42. Do rozprawy ustnej przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną mają analogiczne zastosowanie przepisy zawarte w art. 34—39 rozporządzenia niniejszego.

Czynności rzecznika dyscyplinarnego sprawuje w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej urzędnik ogólnej administracji państwowej, powołany przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Nowych okoliczności faktycznych, które nie były podstawą orzeczenia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, a służyły za podstawę do nowego obwinienia, nie można przyjmować za podstawę do wydania orzeczenia w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 43. Jeżeli w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym nałożono na funkcjonariusza formalną karę dyscyplinarną, to równocześnie w odnośnym orzeczeniu należy postanowić o obowiązku zwrotu kosztów postępowania na

analogicznych zasadach, jak w postępowaniu sądowo-karnym.

Jeżeli w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariusza zupełnie uniewinniono lub nałożono nań porządkową karę dyscyplinarną, wówczas nie jest on obowiązany do zwrotu kosztów postępowania, lecz koszta te ponosi ten związek publiczno-prawny, od którego funkcjonariusz pobiera lub ostatnio pobrał uposażenie służbowe.

Koszta wynikłe z przybrania obrońcy, o ile nim nie jest urzędnik, ma we wszystkich przypadkach ponosić obwiniony.

Rozdział V.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem.

Art. 44. Na żądanie funkcjonariusza zasądzonego prawomocnie na formalną karę dyscyplinarną lub na żądanie jego ustawowych spadkobierców wznawia się formalne postępowanie nawet po wykonaniu kary, o ile osoby te przedstawią takie nowe środki dowodowe lub okoliczności faktyczne nieznane w poprzednim postępowaniu, które same przez się lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi lub z dowodami poprzednio zebranymi mogą spowodować zupełne uwolnienie od zarzutu i kary lub nałożenia kary łagodniejszej.

Art. 45. Prośbę o wznowienie postępowania należy wnieść do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, która rozstrzygnęła sprawę w pierwszej instancji. Komisja ta rozstrzyga bez udziału stron o dopuszczeniu wznowienia.

Od rozstrzygnięcia w sprawie dopuszczalności wznowienia można wnieść odwołanie do Wyższej Komsiji Dyscyplinarnej w ciągu dwóch tygodni po doręczeniu tego rozstrzygnięcia.

Art. 46. Dopuszczenie wznowienia postępowania wstrzymuje względnie przerywa wykonanie kary.

We wznowionym formalnym postępowaniu dyscyplinarnym przed rozpisaniem ustnej rozprawy wojewódzka komisja dyscyplinarna zarządza w razie potrzeby uzupełnienie poprzedniego lub przeprowadzenie nowego śledztwa przez komisarza śledczego.

Art. 47. Jeżeli funkcjonariusza, na którego korzyść dozwolono wznowienie postępowania, uznano winnym ponownie, nie można orzec kary surowszej od nałożonej w poprzednim postępowaniu. Przy wymiarze kary należy uwzględnić karę już poniesioną.

W przedmiocie kosztów wznowionego postępowania dyscyplinarnego obowiązują odpowiednie postanowienia art. 43.

Art. 48. O ile we wznowionym postępowaniu orzeczeniem prawomocnym uwolniono w zupełności funkcjonariusza od zarzutu i kary, albo nałożono na niego łagodniejszą karę dyscyplinarną formalną lub porządkową, należy temuż, a w razie jego śmierci członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego lub sierocego zwrócić to, co on lub wymienieni członkowie rodziny wskutek poprzedniego ukarania stracili z dochodów służbowych lub zaopatrzenia. Obowiązek zwrotu ciąży na tym związku prawa publicznego, względnie którego pierwotnie ukarany pozostawał w stosunku służbowym.

Prawomocne orzeczenie w postępowaniu wznowionym, którym uchylono pierwotne orzeczenie o wydaleniu ze służby, a jednocześnie uwolniono odnośnego funkcjonariusza w zupełności od zarzutu i kary lub nałożono nań jedynie porządkową karę dyscyplinarną względnie jedną z formalnych kar dyscyplinarnych, w art. 11 pod 1 i 2 wymienionych, nakłada na tą władzę względnie organ, który powołał funkcjonariusza na pierwotne stanowisko, obowiązek przywrócenia wydalonego do służby czynnej z zachowaniem praw nabytych, nie naruszając przysługującego skądinąd tej władzy względnie organowi prawa do przeniesienia funkcjonariusza w stan nieczynny, stan rozporządzalności, stan spoczynku, i w ogóle do rozwiązania z nim stosunku służbowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Rozdział VI.

Przywrócenie terminu.

Art. 49. W razie uchybienia terminu do wniesienia odwołania, instancja odwoławcza może na prośbę obwinionego zezwolić na przywrócenie terminu, o ile obwiniony wykaże, że niezależnie od jego woli okoliczności nie pozwoliły mu dotrzymać odnośnego terminu.

Prośbę o przywrócenie terminu z równoczesnym złożeniem odwołania wnosić należy do instancji pierwszej, która przesyła ją do instancji odwoławczej.

Instancja odwoławcza, zezwoliwszy na przywrócenie terminu, może zaraz sprawę rozpatrzyć i wydać merytoryczne orzeczenie.

Rozdział VII.

Zawieszenie w służbie.

Art. 50. Władza służbowa obowiązana jest zawiesić funkcjonariusza bezzwłocznie w pełnieniu służby:

1. Jeżeli w postępowaniu karno-sądowym względem funkcjonariusza zarządzono areszt lub wydano przeciwko niemu wyrok jeszcze nieprawomocny, orzekający lub z mocy ustawy pociągający za sobą utratę urzędu;
2. jeżeli w postępowaniu dyscyplinarnym wydano nieprawomocne jeszcze orzeczenie skazujące na wydalenie ze służby.

Władzą służbową w rozumieniu niniejszego artykułu jest w stosunku do *przewodniczących kolegialnych organów zarządu i do jednoosobowych organów zarządu — bezpośrednia władza nadzorcza związku, w stosunku do członków kolegialnych zarządów — przewodniczący zarządu, w stosunku zaś* do innych funkcjonariuszów — kierownik urzędu.

Art. 51. W przypadku, przewidzianym w p. 1 poprzedniego artykułu, zawieszenie trwa aż do upływu dziesiątego dnia po zarządzeniu zniesienia aresztu albo po uprawomocnieniu się wyroku wyższej instancji jeżeli wyrokiem tym obwiniony funkcjonariusz skazany został na karę inną niż w powołanym punkcie pierwszym wymienioną.

Jeżeli prawomocny wyrok orzeka karą pozbawienia wolności nie pociągającą za sobą utraty urzędu, zawieszenie ustaje z chwilą wykonania wyroku. Jeżeli wykonanie wyroku zostanie wstrzymane lub przerwane bez winy skazanego, wówczas na czas wstrzymania lub przerwania nie następuje zmniejszenie poborów (art. 53). To samo stosuje się do okresu dziesięciu dni, wymienionego w pierwszym ustępie niniejszego artykułu, o ile przed upływem tego czasu zawieszenie w urzędzie nie zostanie zarządzone w drodze postępowania dyscyplinarnego.

W przypadku wymienionym w p. 2 art. 50 zawieszenie trwa do czasu uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.

Art. 52. Władza, upoważniona do wdrożenia formalnego postępowania dyscyplinarnego, może sama lub na wniosek komisarza śledczego, rzecznika dyscyplinarnego lub komisji dyscyplinarnej zarządzić zawieszenie w służbie funkcjonariusza, przeciwko któremu wdrożono postępowanie karno-sądowe lub formalne postępowanie dyscyplinarne, a to zarówno bezpośrednio po wdrożeniu postępowania karno-sądowego, względnie równocześnie z wdrożeniem formalnego postępowania dyscyplinarnego, jak i w ciągu całego karno-sądowego względnie dyscyplinarnego postępowania aż do uprawomocnienia się wyroku sądowego wzgl. orzeczenia dyscyplinarnego.

Art. 53. Władza zarządzająca zawieszenie funkcjonariusza w służbie może na czas zawieszenia w służbie ograniczyć jego uposażenie, najwyżej jednak do połowy.

Przy obliczaniu połowy uposażenia służbowego nie należy uwzględniać kwot, przeznaczonych specjalnie na dodatki służbowe.

Art. 54. Jeżeli funkcjonariusz zostanie uniewinniony lub zasądzony tylko na porządkową karę dyscyplinarną, wówczas cała zatrzymana część uposażenia służbowego musi być całkowicie wypłacona.

Art. 55. W razie niebezpieczeństwa zwłoki, gdy dobro służby tego wymaga, służy również tym przełożonym, którzy nie są upoważnieni do zarządzenia zawieszenia w służbie, prawo tymczasowego usunięcia funkcjonariusza od wykonywania czynności urzędowych.

O zarządzonym usunięciu należy bezzwłocznie donieść władzy uprawnionej do zawieszania danego funkcjonariusza w urzędowaniu, która wówczas albo zarządza formalne zawieszenie w urzędowaniu albo znosi zarządzenie o tymczasowym usunięciu od wykonania czynności urzędowych.

Rozdział VIII.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

Art. 56. Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy prawne w przedmiotach uregulowanych rozporządzeniem, w szczególności ustawą z dnia 21 lipca 1852 r., dotyczącą przestępstw służbowych urzędników niesędziowskich, przenoszenia tychże na inne stanowisko, albo w stan spoczynku (Zb. ust. Kr. Prus., str. 465), rozporządzenie Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej, dotyczące dyscyplinarnego postępowania przeciwko urzędnikom niesądowym z dnia 28 marca 1919 r. (Tygodnik Urzędowy z dnia 9 kwietnia 1919 r. Nr 4), jako też przepisy innych ustaw, które z powołaniem się na ustawę z dnia 21 lipca 1852 r. normują w sposób odmienny ustrój władz dyscyplinarnych i postępowanie dyscyplinarne.

Art. 57. Wszystkie sprawy dyscyplinarne, w których do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie zapadło jeszcze orzeczenie, powinny być przekazane właściwym według rozporządzenia niniejszego władzom dyscyplinarnym do rozpatrzenia na podstawie przepisów tegoż rozporządzenia.

Art. 58. Sprawy dyscyplinarne osób należących do kategorii funkcjonariuszów podlegających rozporządzeniu niniejszemu rozstrzygnięte prawomocnymi orzeczeniami, wydanymi przez Trybunał Dyscyplinarny w Poznaniu w okresie czasu od dnia 1 kwietnia 1922 r. do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a zasadzającymi na wydalenie ze służby, poddane będą ponownemu rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu z zastosowaniem przepisów rozporządzenia niniejszego przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną na prośbę osoby zasadzonej względnie jej spadkobierców wniesioną w terminie czterech tygodni od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego na ręce tej władzy, która ostatnio była przełożoną władzą służbową zasadzonego. Przywrócenie terminu jest dopuszczalne na zasadach określonych w art. 49 rozporządzenia niniejszego.

Postanowienia art. 48 mają w razie uchylenia powyższych orzeczeń Trybunału Dyscyplinarnego odpowiednie zastosowanie.

W razie utrzymania w mocy pierwotnego orzeczenia Trybunału Dyscyplinarnego koszta ponownego rozpatrzenia sprawy ponosi zasądzony.

Art. 59. Koszta uruchomienia i utrzymania wojewódzkich komisyj dyscyplinarnych ponoszą wojewódzkie związki komunalne poznański i pomorski, każdy za wojewódzką komisję dyscyplinarną swojego województwa, a koszta uruchomienia i utrzymania Wyższej Komisji Dyscyplinarnej ponoszą wojewódzkie związki komunalne poznański i pomorski w stosunku 4:3 z prawem regresu do innych zainteresowanych związków prawno-publicznych podług klucza, który ustali Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Wszelkie wpływy z tytułu uiszczanych grzywień i zwrotu kosztów postępowania wpływają do kasy właściwego wojewódzkiego związku komunalnego.

Art. 60. Wszelkie wezwania, zawiadomienia i doręczenia, dokonane w myśl postanowień rozporządzenia niniejszego, są ważne i rozpoczynają bieg terminów, jeżeli zostaną doręczone w sposób określony przepisami o postępowaniu administracyjnym.

Art. 61. W braku odmiennych postanowień rozporządzenia niniejszego należy w postępowaniu dyscyplinarnym stosować posiłkowo odpowiednie przepisy obowiązujące w postępowaniu sądowo-karnym.

Art. 62. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami.

Art. 63. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

5.

OKÓLNIK Nr 24

z dnia 29 grudnia 1947 r.

w sprawie zwalczania pożarów i innych klęsk.

L. A. O. 1/1311/47.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych,
Burmistrzów i Wójtów.

Zwiększająca się ilość pożarów na terenie Województwa oraz rok roczne straty wynikłe na skutek powodzi wiosennych, wymaga uaktualnienia obrony przed pożarami i innymi klęskami a zwłaszcza akcji zapobiegawczej, jak również akcji czynnej. Przeprowadzona analiza statystyki pożarów wykazuje, że klęska szerzących się często pożarów, w minimalnej jedynie liczbie wypadków jest wynikiem podpaleń, natomiast częściej jest ona wywołana wadliwą budową budynków, specjalnie niewłaściwą budową kominów, niewłaściwym czyszczeniem kominów, nieostrożnym obchodzeniem się z ogniem ze strony ludności, a zwłaszcza młodzieży, dzieci itp.

W tym celu zarządzam:

I. Ob. Ob. Starostowie:

1. Dopilnują aby przy wydawaniu zezwoleń budowlanych stosowano ściśle przepisy ustawy budowlanej, zwłaszcza w zakresie urządzenia palenisk i przewodów kominowych.
2. Zainicjują odpowiednią akcję przy pomocy Burmistrzów, Wójtów, Sołtysów, Nauczycielstwa i Kleru w zakresie uświadamiania ludności o obowiązujących przepisach o zapobieganiu pożarom i odpowiedzialności za dzieci.
3. W porozumieniu z Powiatowymi Komendami M. O. należy zarządzić aby Komendanci posterunków M. O. współdziałali i pobudzali aktywność Komisji przeciwpożarowych utworzonych na podstawie zarządzenia mego z dnia 10 maja 1947 r. (P. D. W. nr 9 ust. 51 — 56), przy wszystkich obchodach służbowych, organa M. O., zwracały pilną i baczną uwagę, czy ludność nie wykracza przeciwko przepisom o zapobieganiu pożarom. Przy stwierdzeniu drobnych uchybień nie wynikających ze złej woli, należy stosować upomnienia i wyznaczyć odpowiedni termin do usunięcia, a następnie kontrolować ich wykonanie. W razie stwierdzenia świadomego przekroczenia przepisów o zapobieganiu pożarów, względnie przepisów o ostrożnym obchodzeniu się z ogniem, winni sporządzać doniesienia karne. Przyczyny pożarów winny być w każdym wypadku szczegółowo badane, celem stwierdzenia czy nie zachodzi potrzeba pociągnięcia do odpowiedzialności za spowodowanie pożaru przez:
   a) umyślne podpalenie,
   b) z karygodnego niedbalstwa w obchodzeniu się z ogniem,
   c) z braku dozoru nad dziećmi.
4. Doniesienia karne nadchodzące do referatów Karno-Administracyjnych, a dotyczące przekroczenia przepisów wynikających z odnośnych postanowień ustawy o ochronie przed pożarami i prawa o wykroczeniach, traktować jako sprawy pilne i stosować wyższe niż dotychczas sankcje karne.
5. Zwrócą uwagę Burmistrzom miast i Wójtom gmin, na ciążący na nich po myśli art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 13. 3. 39 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. nr 41, poz. 365) jako organach wykonawczych rządowych władz administracji ogólnej, obowiązek spełnienia zadań związanych z organizacją obrony p. pożarnej, jak również na stanowisko prawne, organizację i usprawnienie straży pożarnych oraz na obowiązki wynikające z art. 25 powołanej ustawy. Zalecam również utrzymanie kontaktu z organami Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, które na odcinku zapobiegania pożarów, współpracują z zainteresowanymi władzami.

II. Ob. Ob. Burmistrzowie i Wójtowie:

1. Pouczą ludność miejscową o uprawnieniach straży pożarnych wynikających z postanowień art. 21, 22, 26 ustawy z dnia 13. 3. 34. r. przyznające strażom pożarnym prawo korzystania i zajmowania dla przewozu członków straży i sprzętu technicznego, wszelkich środków przewozowych, osobowych, towarowych, tak publicznych jak i prywatnych, oraz nakładające na każdą osobę przebywającą w gminie obowiązek dostarczania posiadanych środków przewozowych wszelkiego rodzaju oraz urządzeń i przedmiotów potrzebnych dla ochrony lub akcji ratunkowej. Przepisy te dają strażom prawo zajmowania samochodów, wozów konnych, koni, korzystania z telefonów, syren fabrycznych, dzwonów do alarmowania, oraz korzystania z wszelkiego rodzaju źródeł i zbiorników wodnych.
2. Powołują straże pożarne przymusowe tam, gdzie straży ochotniczych brak, lub są niewystarczające w stosunku do potrzeb miejscowych, w szczególności w okolicach nawiedzanych powo-

dzią lub pożarami leśnymi. Wzór statutu regulaminu straży pożarnej przymusowej, wraz z uchwałą wprowadzające takie straże załączam (załącznik nr 1).

3. Uaktywnią działalność gromadzkich i gminnych Komisji przeciwpożarowych utworzonych na podstawie § 51 zarządzenia mego z dnia 5 maja 1947 r. (Pom. Dz. Woj. nr 9).
4. Zarządzą aby Gminne i Gromadzkie Komisje p. pożarowe po przeprowadzeniu kontroli sporządzały protokóły o uchybieniach przeciwko przepisom o zapobieganiu pożarom. Protokóły winny być sporządzane w 2-ch egzemplarzach z tym, że 1 wraz z zaleceniami otrzymuje zainteresowana strona, 2-gi pozostaje w aktach Komisji.
5. Zarządzą aby mieszkańcy zgłaszali każdy wypadek pożarów kominowych do sołtysów względnie Urzędu Gminnego. Na podstawie tego zgłoszenia Gminne Komisje P-pożarowe przygotowują wnioski do Starosty Powiatowego jako władzy powiatowej o ukaranie kominiarzy za niedbałe dokonywanie wycieru kominów.

Ob. Ob. Starostowie sprawami poruszonymi w niniejszym okólniku zainteresują się osobiście i poczynią wszystko aby usprawnić obronę przeciwpożarową na terenie powiatu.

Zał. 2

Wojciech Wojewoda.
wz. Antoni Jakubowicz
Wicewojewoda.

ZAŁĄCZNIK Nr 1.
do okólnika nr 24
z dnia 29 grudnia 1947 r. (poz. 5).

Statut Miejscowy dotyczący PRZYMUSOWEJ STRAŻY POŻARNEJ

w gminie ....

I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Na podstawie art. 43 ust. 1 pkt. h ustawy z 23. 3. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. nr 35, poz. 264) oraz art. 5 § 3 i art. 33 dekretu P. K. W. N. z 23. 11. 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. nr 14, poz. 74) i odnośnych przepisów ustawy o ochronie przed pożarami i innym klęskami z 13. 3. 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 41, poz. 365) łącznie z rozporządzeniami wykonawczymi Rady Ministrów z dnia 24. 3. 1939 r. o zwalnianiu od niektórych obowiązków wynikających z ustawy o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. nr 31, poz. 206) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia 1939 r. o obowiązkach ludności w wypadkach pożarów lub innych klęsk (Dz. U. R. P. nr 37, poz. 242) Gminna Rada Narodowa wprowadza statut miejscowy o zorganizowaniu w miejscowościach .... gminy zbiorowej .... przymusowych straży pożarnych, których zadaniem jest czynna współpraca przy gaszeniu pożarów i zwalczaniu innych klęsk żywiołowych uchwałą z dnia .... 1948 r.

§ 2.

Artykuły wyszczególnione w dalszych rozdziałach regulaminu, bez bliższego określenia, oznaczają art. art. ustawy z dnia 13. 3. 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami.

§ 3.

Do służby w przymusowej straży pożarnej jest obowiązana każda osoba przebywająca w gminie (art. 28), za wyjątkiem osób wymienionych w § 4.

§ 4.

Od obowiązku pełnienia służby w przymusowej straży pożarnej zwolnieni są całkowicie:

A. 1. posłowie na sejm,
2. zawodowi konsulowie państw obcych i przydzieleni urzędnicy oraz członkowie ich rodzin, prowadzący z nimi gospodarstwo domowe, jeżeli posiadają obywatelstwo państwa wysyłającego, z zastrzeżeniem wzajemności,
3. niezdolni do pracy z powodu choroby lub ułomności fizycznej,
4. kobiety mające powyżej. lat 40,
5. kobiety ciężarne i karmiące, oraz matki dzieci do lat 6,
6. nieletni do lat 14,
7. mężczyźni powyżej lat 60,
8. czynni członkowie Korpusu Technicznego Związku Straży Pożarnych R. P. oraz czynni członkowie straży pożarnych i okręgowych pogotowi poż.,
9. osoby czasowo w gminie przebywające,
10. uczniowie szkół średnich, zawodowych, słuchacze rzeczywiści szkół akademickich,
11. uczniowie kursów (szkół) wojskowego przysposobienia specjalnego,
12. duchowni oraz zakonnicy, uznanych w państwie wyznań religijnych, oraz uczniowie seminariów duchownych i nowicjusze zakonni.

B. — zwolnione od pełnienia obowiązków w przymusowej straży pożarnej są osoby, co do których ich władze przełożone stwierdzą, że wykonywanie tych obowiązków może odbić się ujemnie na toku urzędowania lub pracach w danym urzędzie, przedsiębiorstwie, zakładzie lub instytucji.

Osobami tymi są:

1. funkcjonariusze państwowi i pracownicy kontraktowi w urzędach państwowych, oraz pracownicy przedsiębiorstw, zakładów instytucji państwowych,
2. sędziowie i prokuratorzy sądów powszechnych, sędziowie sądów administracyjnych oraz asesorzy i aplikanci sądowi,
3. personel nauczający i pomocniczy w szkołach państwowych, publicznych i prywatnych wszystkich kategorii, stopni i typów,
4. przełożeni gmin i urzędujący ich zastępcy, sołtysi i urzędujący podsołtysi, funkcjonariusze samorządowi i pracownicy samorządowych przedsiębiorstw, zakładów i instytucji,
5. pracownicy zakładów użyteczności publicznej,

6. pracownicy prywatnych przedsiębiorstw, zakładów i instytucji pracujących na rzecz obrony państwa,
7. pracownicy instytucji ubezpieczeń społecznych.

§ 5.

Do pełnienia obowiązków w strażach przymusowych powołuje obowiązanych przełożony gminy w drodze pisemnej.

Wezwanie powinno zawierać:
1. nazwisko i imię powołanego do pełnienia obowiązku,
2. określenie obowiązku,
3. jakie narzędzia lub środki przewozowe powinna dostarczyć powołana osoba,
4. pouczenie o skutkach prawnych niestawiennictwa i niewykonanie obowiązku (art. 47 ust. 1, pkt. 4),
5. pouczenie o środkach prawnych.

§ 6.

Obowiązek pełnienia służby w przymusowej straży pożarnej może być na wniosek osoby obowiązanej, zamieniony przez przełożonego gminy, na obowiązek świadczeń w naturze na cele obrony przed pożarami i innymi klęskami, jeżeli liczba obowiązanych do służby w straży pożarnej przymusowej przewyższa liczbę, potrzebną do zapewnienia na obszarze działania straży należytej ochrony przed pożarami i innymi klęskami.

Świadczenia w naturze mogą być wykonane tylko na obszarze gminy.

§ 7.

Świadczenia w naturze polegają na:
1. dostarczeniu środków przewozowych lub inwentarza pociągowego,
2. wykonaniu określonych robót,
3. czasowym odstąpieniu przedmiotów, potrzebnych do wykonania robót,
4. odstąpienia własności materiałów potrzebnych do wykonania robót.

§ 8.

Wartość zamiennych świadczeń w naturze określa się dniówkami robocizny pieszej.

Roczna wysokość zamiennych świadczeń w naturze odpowiada 7 dniówkom robocizny pieszej.

Przy obliczeniu wartości zamiennych świadczeń w naturze, przyjmuje się równowartość pieniężną dniówki robocizny pieszej, ustaloną przez rady gminne (miejskie), w wykonaniu przepisów o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne.

§ 9.

W razie niestosowania na obszarze gminy świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne, rada gminna ustala corocznie równowartość pieniężną dniówki robocizny pieszej.

§ 10.

Uzyskane świadczenia w naturze, użyte być muszą wyłącznie na potrzeby obrony przeciwpożarowej jak: budowa zbiorników wodnych, remiz straży pożarnych i innych urządzeń technicznych obrony p.-poż. w/g. planu, opracowanego przez Zarząd Gminy, w porozumieniu z Pow. Referentem Pożarnictwa.

Uzyskane kwoty pieniężne, drogą zamiany świadczeń w naturze, winny być budżetowane w budżetach nadzwyczajnych gminy i wydatkowane na cele inwestycji w strażach pożarnych.

§ 11.

Nie można zwolnić właścicieli zaprzęgów, obowiązanych do dostarczania koni do każdego pożaru, przez zamianę tegoż obowiązku na równowartość pieniężną.

Konie przeznaczone do służby przeciwpożarowej, zwolnione są od innych świadczeń podwodowych w czasokresie, w którym muszą stać do dyspozycji straży pożarnej.

§ 12.

Osoby, wyznaczone do pełnienia obowiązków w przymusowych strażach pożarnych, muszą być ubezpieczone od nieszczęśliwych wypadków w Kasie Strażackiej.

Obowiązkowi ubezpieczenia podlegają również konie, wyznaczone dla potrzeb straży.

Koszty ubezpieczenia strażaków i koni ponosi gmina.

§ 13.

Członkowie przymusowych straży pożarnych, w czasie pełnienia służby, korzystają z ochrony prawa na równi z urzędnikami w rozumieniu ustaw karnych.

II.

Organizacja.

§ 14.

Do kierowania strażą pożarną przymusową zarząd gminy wyznacza naczelnika oraz dwóch zastępców na okres 3 lat. O ile w danej miejscowości istnieje ochotnicza straż pożarna, funkcję naczelnika przymusowej straży pożarnej powierza się naczelnikowi ochotniczej straży pożarnej. Naczelnika oraz jego zastępców zatwierdza władza administracji ogólnej. Obowiązek służby w przymusowej straży pożarnej przewiduje przyjęcie stanowiska kierowniczego i to na okres wyżej wymieniony. § 14 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia 1939 r. o obowiązkach ludności w wypadkach pożarów lub innych klęsk (Dz. U. R. P. nr 37, poz. 242).

§ 15.

Zarządy gminne wydadzą przepisy miejscowe, dotyczące organizacji służby przeciwpożarowej w przymusowych strażach pożarnych, w szczególności ustalą sygnały alarmowe oraz miejsce i terminy ćwiczeń. Przepisy te wymagają zatwierdzenia właściwej władzy.

III.

Postanowienia końcowe.

§ 16.

Kto uchyla się od obowiązków, wynikających z niniejszego statutu, oraz art. 24, 26, 27 i 28, ulegnie karze administracyjnej do 10.000 zł lub karze aresztu do miesiąca, względnie obu karom łącznie,

o ile za czyn popełniony nie grozi kara surowsza (art. 47) oraz dekret z dnia 16. 11. 45 r. o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R. P. nr 56, poz. 312).

ZAŁĄCZNIK Nr 2.

REGULAMIN

do statutu miejscowego dotyczącego utworzenia Przymusowej Straży Pożarnej w gminie..............

Na podstawie art. 11 § 1 ustawy z dnia 13. 8. 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. nr 41, poz. 365) oraz § 15 statutu miejscowego, dotyczącego utworzenia Przymusowej Straży Pożarnej w gminie .... wydaje się dla Przymusowej Straży Pożarnej następujący regulamin:

§ 1.

Przymusowa Straż Pożarna obowiązana jest do brania czynnego udziału w:

1. Tłumieniu pożarów i zwalczaniu innych klęsk żywiołowych w osiedlu w promieniu 5 km od osiedla.
2. Udzielaniu pomocy poza promieniem działania na wezwanie władz.
3. W ćwiczeniach, zbiórkach wyszkoleniowych, przeglądach alarmowych zarządzanych przez: Naczelnika Straży, Przełożonego Gminy oraz przez władze, przewidziane w art. 43 Ustawy o ochronie przed pożarami i in. kl.

§ 2.

W strażach pożarnych przymusowych obowiązuje rozkazodawstwo i dyscyplina w/g zasad przyjętych w wojsku.

§ 3.

Naczelnikiem Przym. Str. Pożarnej jest osoba, wyznaczona przez Zarząd Gminy na okres lat 3. Do pomocy Naczelnikowi Straży, Gmina, na jego wniosek, wyznacza dwóch zastępców.

§ 4.

Jeżeli w danym osiedlu istnieje Ochotnicza Straż Pożarna, naczelnik tejże straży jest zarazem naczelnikiem straży przymusowej.

§ 5.

Do obowiązków naczelnika Przym. Str. Poż. należy:

1. Przeprowadzanie przeszkolenia członków straży.
2. Dowodzenie strażą w wypadku pożaru lub innej klęski żywiołowej.
3. Branie udziału w komisjach ppoż. na terenie osiedla.
4. Poddanie się przeszkoleniu na koszt gminy na kursach, przewidzianych dla naczelników straży, organizowanych przez władze.
5. Prowadzenie ewidencji wyznaczonych członków do P. Str. Poż., oraz dziennika zajęć.
6. Składanie piśmiennych meldunków o pożarach do Zarządu Gminnego.
7. Dopilnowanie należytego konserwowania i zabezpieczenia sprzętu ratunkowego i innego mienia, powierzonego straży.

§ 6.

Poszczególne czynności, wym. w par. 5, naczelnik P. Str. Poż. może przekazać zastępcom. Wyznaczony zastępca jest odpowiedzialny za należyte wykonanie powierzonych czynności. Jednakże za całokształt prac w straży odpowiedzialny jest zawsze Naczelnik Straży.

§ 7.

Naczelnikowi Straży przysługuje prawo udzielania upomnień, składania wniosków do Zarządu Gminnego o ukaranie w drodze administracyjnej członków straży za niesubordynację, za nienależyte wykonywanie rozkazów, itp.

§ 8.

Osoby powołane do pełnienia obowiązków w Przymusowej Straży Poż. obowiązane są stawić się natychmiast na każde wezwanie swych władz, wzgl. na zarządzony alarm, na z góry wyznaczone miejsce zbiórki i podporządkować się rozkazom naczelnika straży wzgl. jego zastępcy. Nie wolno samowolnie opuszczać wyznaczonych stanowisk względnie miejsca pracy tak długo, dopóki kierownik ćwiczeń wzgl. akcji ratunkowej na to nie zezwoli. Nie wolno również wszczynać sporów i kłótni na miejscu pożaru wzgl. na placu ćwiczeń.

§ 9.

Wszelkie zażalenia na współczłonków straży należy kierować do naczelnika straży drogą służbową.

§ 10.

Osobom powołanym do Przym. Str. Poż. przysługuje prawo wnoszenia na piśmie do Zarządu Gminnego zażalenia na działalność naczelnika wzgl. jego zastępcy. Zarząd Gminny obowiązany jest rozpatrzyć zażalenia w ciągu dni 14-stu.

§ 11.

Osoby powołane do służby w P. S. P., które z ważnych przyczyn nie mogą się stawić na alarm, wzgl. na wyznaczone ćwiczenia lub przeglądy, winne zawiadomić o tym naczelnika straży, wzgl. usprawiedliwić swoją nieobecność, najpóźniej w ciągu 3-ch dni po odbytych ćwiczeniach.

§ 12.

Osoby, zaciągnięte do P. S. P., obowiązane są zawiadomić Naczelnika straży o każdej zmianie adresu.

§ 13.

Gmina na wniosek Naczelnika P. S. P. ustali sygnały alarmowe, miejsce zbiórki i terminy ćwiczeń dla Przym. Str. Poż. w poszcz. gromadach. Sygnały alarmowe używane być mogą wyłącznie do alarmowania straży.

§ 14.

Osoby, wyznaczone przez Gminę do dostarczania koni i zaprzęgów, obowiązane są na każde we-

zwanie lub alarm, stawić natychmiast konie z uprzężą, wozem i woźnicą przed strażnicę straży pożarnej, lub na wyznaczone miejsce zbiórki.

§ 15.

Dostarczone zaprzęgi muszą być użyte do przewozu strażaków, sprzętu i materiałów w czasie ćwiczeń i akcji ratunkowych. Zaprzęgi i obsługa podlegają rozkazom naczelnika straży lub jego zastępcy wzgl. kierownika akcji, bez zgody których nie mogą opuszczać wyznaczonych miejsc.

§ 16.

Wszelkie wykroczenia przeciw niniejszym przepisom ulegają karze, stosownie do art. 47 rozdział VIII ustawy o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. nr 41, poz. 365) oraz dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, porządkowych i nawiązek (Dz. U. R. P. nr 56, poz. 312), grzywny do 10.000 zł, lub aresztu do miesiąca, albo obu karom łącznie.

§ 17.

Niniejszy regulamin wchodzi w życie z dniem ogłoszenia przez Zarząd Gminy w ....

6

OKÓLNIK NR 25

z dnia 31 grudnia 1947 r.

w sprawie wykonywania zarządzeń Min. Adm. Publ. ogłaszanych w Dziennikach Urzędowych M. A. P.

L. O. Org. 6538/47.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych,
Prezydentów miast,
Burmistrzów i Wójtów

Wobec nasuwających się wątpliwości, czy sprawozdania składane przez Ob. Ob. na skutek ogłaszanych w Dziennikach Urzędowych Min. Adm. Publ. okólników i pism okólnych mają być składane wprost do Ministerstwa czy też w drodze służbowej, wyjaśnia Urząd Wojewódzki co następuje:

W tych wypadkach, w których Min. nie żąda składania mu sprawozdań wprost, winny być one składane w drodze służbowej tzn. na ręce bezpośredniej władzy przełożonej.

Terminy zakreślone przez Min. do złożenia mu sprawozdań muszą być bezwzględnie dotrzymane tak, by w ostatnim dniu terminu sprawozdania znajdywały się już w Ministerstwie.

O ile sprawozdania mają być przedkładane Min. w drodze służbowej, winny one być składane władzy bezpośrednio przełożonej w takim terminie, by ona wzgl. Urząd Wojewódzki miał przynajmniej 5-dniowy czasokres do opracowania sprawozdania zbiorowego.

Za Wojewodę
M. Gołębiowski
Naczelnik Wydziału Ogólnego.

7

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 grudnia 1947 r.

w sprawie zagospodarowania lasów samorządowych.

L. SG. 5046/47.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych,
Prezydentów miast,
Burmistrzów i Wójtów

Doceniając potrzebę fachowej pomocy przy doprowadzaniu stanu zagospodarowania wszystkich lasów, stanowiących własność związków samorządowych do poziomu, odpowiadającego przepisom ustawowym oraz istotnym potrzebom gospodarczym, opartym na zatwierdzonych przez właściwe władze planach wzgl. programach w omawianych lasach, powołałem stałego konsulenta o charakterze rzeczoznawcy leśnego w osobie ob. inż. Alojzego Urbańskiego (zam. w Toruniu, ul. Kraszewskiego nr 58/5), z ważnością od 1 grudnia 1947 r.

Czynności wymienionego rzeczoznawcy polegać będą na dokonywaniu periodycznych inspekcji wszystkich lasów samorządowych w obrębie województwa pomorskiego oraz wszelkich zakładów i innych dziedzin gospodarczych, związanych ze samorządowym gospodarstwem leśnym. Uprawnienia przekazane z tego tytułu ob. inż. Urbańskiemu dotyczą działów nie tylko techniczno-gospodarczych, lecz również w trybie kontroli także działu gospodarki leśnej w zakresie finansowym oraz administracyjnym.

Poza tym zakres czynności ob. inż. Urbańskiego obejmować będzie kierownictwo akcją podejmowania wszelkich zabiegów techniczno-organizacyjnych i wykonawczych oraz opiniowanie strony finansowej, pozostającej w łączności z opracowaniem ogólnych, rocznych planów zalesienia nieużytków niepaństwowych (zadrzewiania) oraz z wykonaniem rocznych planów działalności Powiatowych i Gminnych Komitetów Sam. Leśnej (wzgl. powołanych Komisji do zalesień i zadrzewień) — w szczególności w oparciu o przepisy ustawy o zalesianiu niektórych nieużytków z dnia 14. 7. 1936 r. (Dz. U. R. P. nr 56, poz. 406) i odnośnej instrukcji z r. 1937.

Wymieniona działalność ustanowionego rzeczoznawcy — doradcy fachowego nie będzie pozostawać w sprzeczności z normalnymi czynnościami urzędowymi właściwych organów ochrony lasów (Administracji L. P.), przeciwnie, współdziałanie terenowe samorządu terytorialnego na wszystkich szczeblach za pośrednictwem tegoż rzeczoznawcy z urzędową ochroną lasów niepaństwowych — ustalone będzie specjalną instrukcją, gwarantującą uporządkowanie gospodarki lasów samorządowych.

Dla wykonania powyższych czynności, ob. inż. Al. Urbańskiemu winna być udzielona wszelka pomoc w dostarczaniu materiałów technicznych, dokumentów, środków lokomocji oraz możność zakwaterowania w terenie, o ile zajdzie tego potrzeba.

O powyższym proszę powiadomić odpowiednie Zarządy Zw. Sam. Chł., tudzież Państwowe Nadleśnictwa w powiecie, przyczym przypominam konieczność uaktywnienia i ożywienia w terenie dzia-

łalności przede wszystkim Gminnych Komitetów Sam. Leśnej przy pomocy miejscowych czynników fachowych, społeczno-gospodarczych, szkolnictwa, organizacji młodzieżowych (P. R. W.) itp. zainteresowanych czynników na wsi.

WOJEWODA
W. Wojewoda

8

ZARZĄDZENIE
Prezydenta Miasta Torunia
z dnia 29 grudnia 1947 r.
o zwalczaniu wścieklizny.
Nr 64/189/47.

Na podstawie § 327, 329, 330 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9. I. 1928 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. nr 19, poz. 167) zarządzam co następuje:

§ 1.

Obszar miasta Torunia wraz z przedmieściami uznaje się za zagrożony wścieklizną.

§ 2.

Wszystkie psy, znajdujące się na obszarze zagrożonym, winny być trzymane na uwięzi, a w razie ich prowadzenia muszą być zaopatrzone w bezpieczne kagańce i trzymane na smyczy. Jednocześnie zakazuje się swobodnego puszczania kotów. Psy myśliwskie, policyjne, pociągowe i owczarskie podlegają tym samym zarządzeniom.

§ 3.

Prezydent Miasta może zezwolić na wyjątki od zarządzeń powyższych pod warunkiem, że psy pociągowe będą zaopatrywane w bezpieczne kagańce a psy myśliwskie, policyjne i owczarskie — w razie nieużywania ich do pracy będą trzymane na uwięzi lub zaopatrzone w bezpieczne kagańce i prowadzone na smyczy.

§ 4.

Wyprowadzenie (wywożenie, wynoszenie) psów z obszaru zagrożonego dopuszczalne jest tylko za pozwoleniem Prezydenta Miasta po uprzednim uznaniu psa przez powiatowego lekarza weterynarii za niepodejrzanego o wściekliznę.

§ 5.

Zawiadowcy stacyj kolejowych Toruń-Mokre, Toruń Miasto, Toruń Przedmieście, Toruń Północny i Toruń Zachodni oraz kierownicy przystani wodnych i dworca autobusowego nie dopuszczą do wywozu koleją, autobusami lub statkami psów bez zezwolenia Prezydenta Miasta, jak również umieszczą przy wejściach do stacyj kolejowych, autobusowych lub przystani wodnych w miejscach widocznych tablicę z trwałym i wyraźnym napisem: Wywóz psów bez zezwolenia zakazany.

§ 6.

Wszystkie psy i koty, dotknięte wścieklizną, podejrzane, oraz podejrzane o zarażenie się, zostaną zabite, na zasadzie § 321 podanego rozporządzenia.

Obowiązek trzymania psów na uwięzi lub prowadzenie ich na smyczy, z zaopatrzeniem w bezpieczne kagańce, jak też zakaz swobodnego puszczania kotów, dotyczy również psów i kotów, wprowadzonych na obszar zagrożony po wejściu w życie niniejszych przepisów. Psy i koty, co do których nie przestrzegano zarządzeń, jak również chwytane, zostaną zabite (§ 330 rozporządzenia Min. Rol.).

§ 7.

Winni nie przestrzegania niniejszego zarządzenia będą karani na podstawie art. 98 rozp. Prezydenta R. P. z 22. 8. 1927 r. (Dz. U. R. P. nr 77, poz. 673) aresztem do 6-ciu tygodni lub grzywną do 10.000 zł.

Kary aresztu i grzywny mogą być wymierzone łącznie.

§ 8.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na przeciąg 3-ch miesięcy.

Prezydent Miasta
wz. Szymański
Wiceprezydent

9

OBWIESZCZENIE

Na podstawie zarządzenia Ministra Administracji Publicznej oraz Ministra Ziem Odzyskanych wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 listopada 1947 r. i według instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 4. 12. 1947 r. nr III Spis./Og./35/47 zarządzam co następuje:

1. Wyznaczam na terenie miasta Włocławka przeprowadzenie spisu trzody chlewnej i kur w dniach od 2. I. 1948 r. do dnia 10. I. 1948 r.
2. Spis trzody chlewnej i kur będzie przeprowadzony we wszystkich gospodarstwach rolnych, znajdujących się w obrębie miasta Włocławka, jak również u wszystkich osób, posiadających trzodę chlewną i kury — indywidualnie i według stanu posiadania z dnia 31 grudnia 1947 r.
3. Jako gospodarstwo należy rozumieć zarówno gospodarstwo rolne, jak i bezrolne, znajdujące się na terenie miasta — o ile posiada trzodę chlewną i kury.
4. Spisowi podlega wszystka trzoda chlewna w danym gospodarstwie, zarówno sztuki własne, jak też przyjęte na wychów, opas lub z innego powodu, również trzoda chlewna i kury w miejscach czasowego skupienia a więc: na stacjach kolejowych, przystaniach, w portach i rzeźniach itp.

Uwaga: Spisowi nie podlegają te sztuki, które urodziły się w gospodarstwie lub zostały do niego przypędzone dnia 1 stycznia 1948 r. lub później, natomiast podlegają spisowi te sztuki, które dnia 31 grudnia 1947 r. przebywały w danym gospodarstwie, choćby zostały 1 stycznia 1948 r. przegnane do innego gospodarstwa lub były zarżnięte, czy też zdechły.

5. Posiadacze trzody chlewnej winni podać sztuki do spisu według wieku i płci.

6. Celowe ukrycie lub niepodanie do spisu trzody chlewnej i kur jest uważane za przeciwdziałanie i sabotaż i w myśl odnośnych przepisów podlega karze.

Prezydent Miasta
I. Kubecki

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE PIERWSZE

w sprawie doręczenia listu urzędowego.

Na podstawie art. 24 pkt. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamia się, że w Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim pokój Nr 116 jest do odebrania pismo Wojewody Pomorskiego z dnia 21 listopada 1947 r. L. dz. O. Pers. 5171/47, adresowane na nazwisko Dra Jana Jastaka, zamieszkałego poprzednio w Szczecinie, Al. Piastów Nr 14 m. 4 — ostatnio w Nowym Mieście Lubawskim, — a obecnie przebywającego w nieznanym miejscu pobytu.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

L. O. Pers. 5171/47.

ZA WOJEWODĘ:
Stanisław Drozdowski
Kierownik Oddziału.

Ogłoszenia o zaginięciu dokumentów.

Pocztowy Urząd Przewozowy w Bydgoszczy zgłasza zagubienie karty ewidencyjnej samochodu „Chevrolet" nr rej. C. 52601, wydanej przez Urząd Wojewódzki, Wydział Motoryzacji.

* * *

Jan Chrabąszcz, zam. w Bydgoszczy, ul. Kujawska 52 m. 6, zgłasza zagubienie dowodu tożsamości konia L. O. 1778, klacz, ciemno-kasztanka, rocznik 1945.

* * *

Mgr Stanisław Tyczyński, zam. w Koronowie, ul. Wilsona 35, pow. Bydgoszcz, zgłasza zagubienie karty rejestracyjnej R. K. U. Tarnobrzeg Nisko nr 1021.

* * *

Sebestian Matyjasik, zam. w Jordanowie, gm. Złotniki Kujawskie, pow. Inowrocław, zgłasza zagubienie dowodu tożsamości konia nr 01556, seria O.

* * *

Paweł Krawczyński, zam. we Wrocławiu, ul. Konarskiego 3, zgłasza zagubienie prawa jazdy „czerwone" nr 3947, wyd. przez Urząd Wojewódzki Pomorski, Wydział Motoryzacji.

* * *

Ziółkowski Aleksy, zam. w Szafarni, pow. Brodnica, zgłasza zagubienie książeczki inwalidzkiej.

* * *

Władysław Nadwodny, zam. w Pomierkach, pow. Lubawa, zgłasza zagubienie:
1. karty rejestracyjnej R. K. U. Brodnica,
2. dokumentu przywłaszczenia parceli,
3. dowodu tożsamości konia,
4. zaświadczenia stałego rehabilitacji.

* * *

Jan Klemański, zam. w Koronowie, ul. Bydgoska 9, pow. Bydgoszcz, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej R. K. U. Toruń.

* * *

Tadeusz Gelecińskii, zam. w Bydgoszczy, Ks. Skorupki Nr 32/1, zgłasza zagubienie karty rejestracyjnej R. K. U. Bydgoszcz nr 3218.

* * *

Jan Radziński, zam. w Gdańsku 1, Ob. Urząd poczt. telekom., zgłasza zagubienie karty rejestracyjnej R. K. U. Włocławek nr 33573.

* * *

Wacław Sumliński, urodz. w 1911 r., zam. w Chełmnie, ul. Polna 1, zgłasza zagubienie karty rejestracyjnej R. K. U. Kielce.

* * *

Władysław Zajdlewicz, zam. w Klotyldowie, gm. Chomętowo, pow. Szubin, zgłasza zagubienie dowodu tożsamości konia, seria T. Nr 00473, klacz, ciemno-kasztanka, rocz. 1922, kat. N.

Administracja Pomorskiego Dziennika Wojewódzkiego podaje do wiadomości, że prenumeratę Pomorskiego Dz. Wojew. pobiera się w zależności od ceny poszczególnych numerów czasopisma.
Stała opłata kwartalna nie ustalona.
Wszelkie zatem wpływy na prenumeratę są uważane jako zaliczkowe wpłaty.

Adres Redakcji
Urząd Wojewódzki Pomorski, Bydgoszcz, ul. Jagiellońska 3, pok. I/104;
Administracji: — parter pok. 44
Redakcja czynna od godz. 8 do 15 (w soboty od 8 do 14)
Administracja przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, a od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunków do władz rządowych i wymienion. instytucji.

Opłata za ogłoszenia od Związków Samorządowych, instytucji społecznych oraz użyteczności publicznych, wynosi zniżkowo za 1 stronę druku od 1.200 do 1.500 złotych.
Cena ogłoszeń: 5000 zł cała strona, 1 wyraz 8 zł.
Konto czekowe w P. K. O. VI. 103 w Bydgoszczy.
Tłoczono w Drukarni Polskiej Spółdz. Wyd. „Zryw", Bydgoszcz 3995 E-487304

Cena zł 100